

vání zákonných předpisů, které jsou neb budou vydány z ohledů veřej. zdravotnictví, bezpečnosti neb mravnosti, nebo ve všeobecném zájmu státním. Takovýmto zákonným předpisem ve všeobecném zájmu státním vydaným je právě ustanovení § 17 cis. nař. č. 278/1916 ř. z., o které je nař. rozhodnutí tedy právem opřeno.

K poukazu stížnosti na cit. nál. Budw. 6172 A. jest podotknouti, že i tento nálezn vykládá § 16 pat. zák. v ten smysl, že míněn je tu odkaz na normy o otázkách, v pat. zákoně neřešených, a že tyto normy mají platiti i ohledně patentů. Není pochyby, že omezení výroby zápalek z důvodů berních, jak bylo stanoveno cis. nařízením, je reglementací, o které pat. zák. ničeho nestanovil, a že proto z vývodů tohoto nálezu nelze nic čerpati na podporu stížnosti.

Č. 7647.

Řízení správní: I. Řízení správní tvoří zpravidla až do konečné stolice jednotný celek a platí tu úplná devoluce rozhodování na úřad rekursní. — II. Úřad rekursní rozhoduje v rámci odvolání úplně samostatně, nejso vázán tím, jak nižší stolice jednotlivé skutkové okolnosti hodnotila. — III. Proto neplatí zpravidla v řízení správním zákaz novot.

(Nález ze dne 21. prosince 1928 č. 17.983/26.)

Prejudikatura: Boh. A. 113/19, 202/19, 226/19, 386/20, 523/20, 540/20, 564/20, 849/21, 1443/22, 1590/22, 1671/22, 2270/23, 2573/23, 5215/25 a j.

Věc: Ing. Jan P. v Opavě proti ministerstvu veřejných prací o oprávnění civilního geometra.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-I, zem. stav. rada v Opavě, žádal podáním z 21. října 1924 na základě dokladů k podání připojených za udělení oprávnění civ. inženýra stavebního a civ. geometra. Zsp v Opavě vyhověla rozhodnutím z 23. února 1925 žádosti za udělení oprávnění civ. inženýra stav., zamítla však žádost za udělení oprávnění civ. geometra z důvodu, že st-I neprokázal, že složil státní zkoušku zeměměřickou aneb vůbec zkoušku z vyšší geodesie. Vysvědčení zem. stav. úřadu v Opavě rovněž neprokazuje předepsanou praksi z oboru zeměměřického, zejména žádnou praksi o evidenci katastru ani znalost zákonů o knihách pozemkových. Pokud vysvědčení to mluví o zaměření, jedná se pouze o takové práce měřické, které prováděti smí civ. inženýr stav. St-I nepodal tedy nutného průkazu způsobilosti pro civ. geometra v § 9, resp. v § 11 a 12 min. nař. z 7. května 1913 č. 77 ř. z. předepsaného.

Ze zamítavé části tohoto rozhodnutí podal st-I odvolání, připojiv k němu dodatek slez. zem. stav. úřadu v Opavě z 6. dubna 1925 k vysvědčení téhož úřadu z 27. prosince 1924. Dodatek tento zní: »Dodatekem k výše uvedenému vysvědčení potvrzuje se dále, že úřední činnost Ing. P. obsahovala též v souvislosti s projektováním a prováděním inženýrských staveb zaměřování a vypracování situačních plánů za účelem dělení a slučování parcel, jakož i plánů pro výkup pozemků a pro provedení knih. pořádku. Při těchto pracích ukázal jmenovaný do-

kanalou znalost zák. o knihách pozemk. co do jejich složení a vedení jejich evidence, jakož i předpisů o evidenci map a katastru daně pozemkové.»

Žal. úřad zamítl nař. rozhodnutím odvolání z těchto důvodů: »Rozhodnutím zsp-é v Opavě bylo st-li odepřeno oprávnění civ. geometra z důvodu, že neprokázal a) předepsaná odborná studia a b) předepsané praktické zaměstnání. Ad a) Odepření autorisace civ. geometra Ing. P-ovi s poukazem na to, že týž nemá předepsané studie, bylo nesprávné a v rozporu se zákonnými předpisy. Ad b) Ing. P. neprokázal, že by byl prakticky činným po předepsanou dobu 4 roků v oboru geometrovském, takže nesplnil podmínku stanovenou v §§ 9 a 11 řečeného min. nař. pro přiznání oprávnění civ. geometra. Rozhodnutí zsp-é v Opavě, pokud jím bylo odepřeno udělení autorisace civ. geometra z důvodu, že st-l nepodal průkazu o předepsaném praktickém zaměstnání, bylo tudíž správné. K dodatku ze 6. dubna 1925 k vysvědčení zem. stav. úřadu v Opavě z 27. prosince 1924 o praxi nebylo přihlíženo, protože jde o doklad o praktickém zaměstnání, který nebyl předmětem rozhodování zsp-é.»

Nss uvážil o stížnosti toto:

Pokud pro tu kterou materii právní nestanoví zákon zásadu koncentrační jako na příklad v řízení vodním a stavebním, tvoří řízení správní podle všeobecných zásad, ovládajících toto řízení až do konečné správní stolice jednotný celek (Boh. A. 540/20, 564/20, 849/21, 1443/22). Z toho plyne důležitý důsledek, že strana může před vyššími stolicemi uváděti nové skutečnosti a nové důkazy, nemohouc býti nikdy prekludována tím, že je nepřednesla hned před stolicí první. Rubem tohoto práva strany jest ovšem právo vyššího úřadu doplňovati skutkovou podstatu zjišťováním, jež sám uzná za vhodné, pokud tím neporuší zásadu, že nesmí rozhodovati přes žádání stran, a hodnotiti důkazy, provedené nižší stolicí, podle svého uvážení. Platí proto zpravidla v řízení správním úplná devoluce rozhodování na vyšší úřad (Boh. A. 523/20, 2270/23, 2573/23, 5215/25). Vyšší úřad není pak omezen pouze na to, aby posuzoval zákonitost rozhodnutí nižší stolice, nýbrž rozhoduje v rámci odvolání úplně samostatně, nejso nijak vázán tím, jak jednotlivé okolnosti hodnotil úřad nižší (Boh. A. 1590/22, 1671/22).

Ze zásady jednotnosti celého správního řízení a související s tím devoluce celého rozhodování na úřad vyšší plyne, že vyšší úřad nemá v takovém případě nikdy pouze postavení úřadu kasačního nebo úřadu přezkoumávajícího rozhodnutí nižšího úřadu jen a výlučně in jure, nýbrž úřadu nově — v rámci odvolání — o věci rozhodujícího. Z toho jde, že pro řízení správní neplatí zákaz novot ve vyšší stolicí, nýbrž že lze nové skutečnosti a průvody předložiti v kterémkoliv stadiu řízení (Boh. A. 113/19, 202/19, 226/19, 386/20).

Aplikují-li se hořejší vývody na spor daný, je patrné, že žal. úřad neprávem odmítl přihlídnouti k »Dodatku« z 6. dubna 1925 jen a výlučně z důvodu, že jest nepřipustné novum. Důsledkem tohoto nesprávného právního názoru žal. úřad nehodnotil »Dodatek« tento a neprovedl zjištění skutkové podstaty se zřetelem k tomuto »Dodatku«. Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.